

Sygn. akt: I. C. 399/10

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2012 r.

Sąd Rejonowy w Suwałkach I. Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Magdalena Taraszkiewicz
Protokolant:	St. sekr. sądowy Edyta Orchowska

po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2012 r. w S.

na rozprawie

sprawy z powództwa A. W.

przeciwko (...) Spółki Akcyjnej w W.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda A. W. kwotę 28.173,54 zł (dwadzieścia osiem tysięcy sto siedemdziesiąt trzy złote pięćdziesiąt cztery grosze) w tym

a) kwotę 20.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w związku z wypadkiem z dnia 12.02.2008 r.

b) kwotę 374,83 zł tytułem odszkodowania za szkodę doznaną w związku z wypadkiem z dnia 12.02.2008 r.

c) kwotę 399,60 zł tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w wypłacie kwoty 10.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę

d) kwotę 3.621,39 zł tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w wypłacie kwoty 22.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę

e) kwotę 3.777,72 zł tytułem skapitalizowanej renty wyrównawczej należnej za okres od listopada 2009 r. do października 2010 r.

- z odsetkami ustawowymi od kwoty 20.374,83 zł od dnia 08.11.2010 r. do dnia zapłaty;

II. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda A. W. kwotę 314,81 zł (trzysta czternaście złotych osiemdziesiąt jeden groszy) tytułem renty wyrównawczej płatnej co miesiąc z góry do 10 dnia każdego miesiąca poczynając od listopada 2010 r. - z ustawowymi odsetkami na wypadek uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat;

III. Ustala na przyszłość odpowiedzialność pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. względem powoda A. W. za skutki wypadku drogowego zaistniałego w dniu 12 lutego 2008 r.

IV. W pozostałym zakresie powództwo oddala;

V. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.127,38 zł (pięć tysięcy sto dwadzieścia siedem złotych trzydzieści osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 2.417,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Anna Magdalena Taraszkiewicz

Sygn. akt I C 399/10

UZASADNIENIE

Powód A. W. wniósł do tut. Sądu pozew, w którym domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 20.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną w związku z wypadkiem komunikacyjnym z dnia 12.02.2008 r. Dodatkowo powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 1.172,09 zł tytułem odszkodowania w związku z poniesionymi kosztami leczenia i przejazdów, a także kwoty 399,60 zł i 3.621,39 zł tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia przez pozwanego, kwoty 4.297,97 zł tytułem skapitalizowanej renty liczonej od września 2009 r. do dnia wniesienia pozwu w związku z utratą zdolności do pracy oraz zmniejszenia widoków jego powodzenia na przyszłość. Powód domagał się ponadto zasądzenia renty wyrównawczej w kwocie po 314,81 zł miesięcznie oraz ustalenia odpowiedzialności pozwanego za szkody pozostające w związku przyczynowym z w/w wypadkiem komunikacyjnym mogące powstać w przyszłości.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w dniu 12 lutego 2008 r. uczestniczył w wypadku komunikacyjnym, którego sprawcą był kierowca ubezpieczony w zakresie OC w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Powód w wyniku wypadku doznał obrażeń ciała w postaci zwichnięcia biodra prawego, złamania panewki stawu biodrowego, złamania kości udowej. Powód w dniu 25.02.2008 r. przebył zabieg operacyjny nastawienia i zespolenia złamania wieloodłamowego stawu biodrowego. W późniejszym okresie u powoda ujawniło się osłabienie zgięcia grzbietowego stopy prawej z niedowładem części strzałkowej nerwu kulszowego. Hospitalizacja trwała do 22 kwietnia 2008 r. Powód od dnia wypadku przebywał na zwolnieniu lekarskim, następnie pobierał zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne. W wyniku zdarzenia powód stał się osobą niepełnosprawną, w dniu 26.10.2006 r. rozwiązano z nim umowę o pracę. Leczenie powoda nie zakończyło się. Pomimo upływu czasu od dnia zdarzenia powód nadal odczuwa jego skutki, odczuwa ból, ma kłopoty z chodzeniem, jest zmuszony korzystać z pomocy osób trzecich. Powoda czeka kolejny zabieg operacyjny w związku z postępującymi zmianami zwyrodnieniowymi w biodrze prawym. W związku z niemożnością podjęcia pracy i jakiegokolwiek aktywności fizycznej powód znacznie przybrał na wadze co spowodowało rozwój cukrzycy.

Po zawiadomieniu pozwanego o szkodzie i przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił mu łącznie kwotę 48.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 1.623,54 zł tytułem odszkodowania, jednakże zdaniem powoda powyższe kwoty nie wyczerpują jego roszczeń. Powód wskazał, że domaga się uzupełnienia zadośćuczynienia do kwoty 68.000 zł poprzez zapłatę dodatkowej kwoty 20.000,00 zł. Dochodzona pozwem kwota tytułem odszkodowania stanowi żądanie zwrotu pozostałych kosztów leczenia powoda i dojazdów do placówek medycznych. Pozwany nie wypłacił natomiast żadnej kwoty tytułem renty należnej w związku z utratą zdolności do pracy. W chwili obecnej powód uzyskuje świadczenie z ZUS w kwocie 814,93 zł, co uzasadnia zasądzenie na jego rzecz renty wyrównawczej w kwocie 314,81 zł. Jego zarobki przed wypadkiem oscyływały bowiem wokół kwoty 1 (...) S.A. w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. Podniósł, że wypłacona powodowi kwota 48.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia w pełni rekompensuje powodowi cierpienia związane z wypadkiem. Żądana dodatkowo przez powoda kwota 20.000,00 zł z tego tytułu jest zdaniem pozwanego wygórowana. Pozwany wskazał, że przy ustalaniu wysokości należnego powodowi zadośćuczynienia wzięto pod uwagę rozmiar doznanej przez niego krzywdy, charakter obrażeń, długotrwałość leczenia, trwałość następstw na przyszłość

itp. Jak chodzi o żądanie odszkodowania pozwany wskazał, że powyższe żądanie nie znajduje oparcia w przedłożonym przez powoda materiale dowodowym. Pozwany wypłacił powodowi z tego tytułu łączną kwotę 5.151,01 zł wobec czego żądanie dalszego zaspokojenia roszczenia odszkodowawczego nie jest uzasadnione.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 12.02.2008 r. w S. doszło do zderzenia samochodów: S. nr rej. (...) z naczepą nr rej. (...) nr rej. WB 2V. (...) nr rej. (...) i samochodu F. (...) nr rej. (...). Sprawcą wypadku był kierowca samochodu marki V. (...), który nie zachował należytej ostrożności, przy ograniczonej widoczności podjął manewr wyprzedzania autobusu (...) zjechał na sąsiedni pas ruchu wprost pod nadjeżdżający swoim pasem ruchu z przeciwnego kierunku pojazd osobowy marki F. (...) kierowany przez A. W. czym doprowadził do czołowego zderzenia pojazdów (okoliczności bezsporne, wyrok Sądu Rejonowego w Suwałkach VII Wydziału Grodzkiego z dnia 27.05.2008r. w sprawie sygn. akt VII K 366/08 – k. 13).

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Suwałkach VII Wydziału Grodzkiego z dnia 27.05.2008r. w sprawie sygn. akt VII K 366/08 sprawca wypadku J. D. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 177 § 1 kk i skazany na karę 1 roku pozbawienia wolności. Jednocześnie orzeczono wobec oskarżonego obowiązek częściowego naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego A. W. kwoty 5.000,00 zł. Kwota ta została A. W. zapłacona (wyrok k. 13, bezsporne).

Samochód V. (...) nr rej. (...) był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Spółce Akcyjnej w W. (bezsporne, potwierdzenie pokrycia ubezpieczeniowego w aktach szkodowych).

Kierujący samochodem marki F. (...) A. W. w wypadku doznał obrażeń ciała w postaci: centralnego zwichnięcia biodra II stopnia (okoliczność bezsporna, wyrok Sądu Rejonowego w Suwałkach VII Wydziału Grodzkiego z dnia 27.05.2008r. w sprawie sygn. akt VII K 366/08 – k. 13).

Bezpośrednio po zdarzeniu A. W. został przewieziony do (...) Publicznego Szpitala Wojewódzkiego w S., gdzie w okresie od dnia 12.02.2008 r. do dnia 19.02.2008 r. wykonano mu badania i stwierdzono wieloodłamowe złamanie panewki stawu biodrowego z przemieszczeniem odłamów kostnych, złamanie przechodzące przez trzon kości kulszowej oraz trzon kości biodrowej. Chorego umieszczono na wyciągu bezpośrednim nadkłykciowym. W dniu 19.02.2008 r. A. W. został przewieziony do Kliniki (...) w O. gdzie był hospitalizowany w okresie od dnia 19.02.2008 r. do dnia 10.03.2008 r. W klinice dodatkowo stwierdzono u A. W. niedowład części strzałkowej nerwu kulszowego prawego. W dniu 25.02.2008 r. przeprowadzono zabieg operacyjny – nastawienie i zespolenie złamania wieloodłamowego tylnej kolumny z tylną ścianą panewki stawu biodrowego prawego. Po przebytej operacji A. W. został przeniesiony do (...) Publicznego szpitala (...) w W. Oddziału (...) w O. gdzie przebywał w okresie od 11.03.2008 r. do 22.04.2008 r. W czasie pobytu na Oddziale (...) przebył kinezyterapię i fizykoterapię. Po opuszczeniu szpitala (...) poruszał się przy użyciu kul łokciowych. Został skierowany na dalszą rehabilitację w (...) Publicznym Szpitalu Wojewódzkim w S.. Na oddziale (...) A. W. przebywał w okresie od 12.05.2008 r. do 06.06.2008 r. i od 14.07.2008 do 08.08.,2008 r. Rehabilitację leczniczą kontynuował jeszcze w okresach 05.10.2008 r. – 28.10.2008 r. – w (...) Sanatorium (...) w G. oraz 30.03.2009 r. – 24.04.2009 r. i od 09.11.2009 – 04.12.2009 r. a także w okresie 01.02.2010 r. – 26.02.2010 r. i 06.12.2010-31.12.2010r. w SPZOZ w S.. Następnie udawał się na cykliczne wizyty lekarskie do szpitala w O., początkowo raz w miesiącu, następnie raz na 3 miesiące (karta informacyjna k. 14, 15, 18, 25, 26, 153-156 zaświadczenie k. 16, 17,21, 26-29, 157-164dokumentacja medyczna k. 22-24).

Orzeczeniem lekarza orzecznika z dnia 09.07.2008 r. i z dnia 31.08.2011 r. A. W. został uznany za częściowo niezdolnego do pracy (orzeczenie k. 30, 340 koperta, zaświadczenie k. 39).

Decyzją (...) ds. orzekania o niepełnosprawności z dnia 24.02.2009 r. i z dnia 27.04.2010 r. A. W. został zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności (decyzja k. 31, 32).

Przed zdarzeniem A. W. zatrudniony był w (...) Spółce komandytowej w S. od 13.02.2002 r. – na stanowisku operator prasy i piły za wynagrodzeniem 1.129,74 zł (zaświadczenie k. 43 -47 umowa k. 40-42,).

Po wypadku A. W. nie powrócił do pracy. Początkowo przebywał na zwolnieniu lekarskim. Następnie od dnia 12.08.2008 r. do dnia 06.08.2009 r. pobierał świadczenie rehabilitacyjne (decyzja k. 48-50).

W dniu 26.10.2009 r. (...) Spółka komandytowa w S. rozwiązała umowę o pracę z A. W. – bez wypowiedzenia – z powodu niezdolności do pracy na skutek choroby trwającej dłużej niż łączny okres pobierania zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego oraz braku zaświadczenia lekarskiego potwierdzającego zdolność do pracy (pismo k. 33).

Decyzją ZUS oddział w B. z dnia 14.10.2009 r. A. W. została przyznana renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy w kwocie 780,69 zł netto. Od dnia 01.03.2010 r. pobierał on rentę w kwocie 814,93 zł miesięcznie netto, zaś od dnia 01.03.2012 r. w kwocie 881,23 zł (decyzja k. 51-53, 340 koperta).

W związku z wypadkiem i leczeniem A. W. dokonał zakupu lekarstw na kwotę łączną 867,27 zł (faktury k. 54-69).

W okresie po odbytej hospitalizacji A. W. uczęszczał na wizyty lekarskie w O., a także na komisje lekarskie ZUS w B.. Korzystał z pomocy osób trzecich celem dojazdu do placówek medycznych (zaświadczenia k. 70-87, zeznania powoda k. 341-343).

Na skutek wypadku z dnia 12.02.2008 r. u A. W. nastąpił trwały uszczerbek na zdrowiu. Złamanie panewki stanu biodrowego zostało wygojone ze skróceniem kończyny oraz znacznym ograniczeniem ruchomości czynnej i biernej w stawie biodrowym z jałową martwicą kości udowej po stronie lewej i spowodowało uszczerbek w wysokości 35%. Niedowład części strzałkowej nerwu kulszowego prawego z upośledzeniem funkcji kończyny w postaci ograniczenia ruchomości stanu skokowego, stopy i palców z upośledzeniem czucia powierzchniowego spowodował uszczerbek na zdrowiu w wysokości 15%(opinia biegłego k. 265-268).

W wyniku doznanych uszkodzeń u A. W. doszło do powstania martwicy głowy kości udowej, co wiąże się z postępowaniem zmian zwyrodnieniowych w stawie biodrowym oraz zniekształcenia się głowy kości udowej, co w przyszłości doprowadzi do dalszej degradacji stawu biodrowego prawego z koniecznością wymiany operacyjnej stawu biodrowego na sztuczny. Niedowład nerwu strzałkowego jest dysfunkcją trwałą i pełna czynność tego nerwu już nie powróci. Trwałe upośledzenie grupy strzałkowej mięśni podudzia powoduje na stałe utykanie A. W. (opinia biegłego k. 265-268).

Obrażenia ciała A. W. związane z wypadkiem z dnia 12.02.2008 r. spowodowały u niego bóle oraz cierpienia psychiczne. Przez pierwsze 21 dni odczuwał on bóle o znacznym nasileniu, a następnie bóle o średnim nasileniu. Od około roku bóle mają ponownie charakter postępujący. Związane jest to z rozwojem wtórnych zmian zwyrodnieniowych oraz postępującą martwicą głowy kości udowej. A. W. w niedalekiej przyszłości będzie wymagał przeprowadzenia kolejnej operacji polegającej na usunięciu materiału zespalającego złamanie i wszczępieniu protezy stawu biodrowego. Będzie się to wiązało z nasileniem dolegliwości bólowych. (opinia biegłego k. 265-268).

Nie ma szans na powrót A. W. do pełnego zdrowia – z uwagi na postępujące zmiany zwyrodnieniowe stawu biodrowego i utrwalony niedowład nerwu strzałkowego. Skutki wypadku będzie on odczuwał do końca życia. Zmniejszą one jego aktywność życiową. Na aktualną ograniczoną sprawność A. W. decydujący wpływ m przebyty uraz i to uraz a nie otyłość doprowadził do zmian zwyrodnieniowych biodra z martwicą kości udowej (opinia biegłego k. 265-268, 294-295, 296).

Wypadek z dnia 12.02.2008 r. i jego następstwa pod postacią unieruchomienia i zmniejszenia aktywności fizycznej, przyrostu masy ciała nie spowodowały wystąpienia cukrzycy u A. W.. Choroba istniała jeszcze przed wypadkiem, na co wskazuje oznaczenie stanu glukozy (opinia biegłego k. 337-339).

W dniu 27.02.2008 r. A. W. zgłosił zakładowi ubezpieczeń sprawcy szkody jej zaistnienie. W dniu 17.06.2008 r. wniósł o wypłatę zadośćuczynienia za krzywdę w kwocie 40.000,00 zł przedkładając dokumentację medyczną (akta szkody k. 2-3, 13-14)

W dniu 20.08.2008 r. (...) SA w W. wypłaciło A. W. kwotę 9.424,45 zł w tym: kwotę 8.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia z a krzywdę, 450,44 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia, 37,00 zł tytułem zwrotu kosztów przejazdu, 781,62 zł tytułem utraconych zarobków, 155,39 zł tytułem zwrotu kosztów przebudowy mieszkania (zawiadomienie k. 34).

W dniu 30.10.2008 r. (...) SA w W. wypłaciło A. W. kwotę 865,90 zł w tym: kwotę 93,60 zł tytułem zwrotu kosztów przejazdu na komisję lekarską, 772,30 zł tytułem utraconych zarobków(zawiadomienie k. 35).

W dniu 23.12.2008 r. (...) SA w W. wypłaciło A. W. kwotę 10.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę (zawiadomienie k. 36, pismo k. 37).

W dniu 08.12.2009 r. (...) SA w W. wypłaciło A. W. dodatkową kwotę 32.860,66 zł w tym: kwotę 30.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, 2.860,66 zł tytułem zwrotu kosztów przejazdów na badania i tytułem utraconych zarobków (zawiadomienie k. 38, okoliczność przyznana k. 123).

Sąd zważył, co następuje :

W sprawie bezspornym było, że dnia 12.02.2008r. powód uległ wypadkowi. Bezspornym było także, że sprawcą zdarzenia wywołującego szkodę na osobie powoda był kierowca ubezpieczony w zakresie OC w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Bezsporne były także obrażenia, jakich doznał powód wskutek wypadku.

Sporne pozostawało natomiast ustalenie wysokości przysługującego powodowi zadośćuczynienia za krzywdę oraz kwestia zasadności żądania odszkodowania z tytułu szkody doznanej w wypadku.

Do przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej z art. 415 k.p.c. należą: powstanie szkody, czyn niedozwolony polegający na zawinionym działaniu lub zaniechaniu osoby odpowiedzialnej oraz istnienie związku przyczynowego pomiędzy czynem niedozwolonym a powstałą szkodą. W rozpoznawanej sprawie żadna z wymienionych przesłanek nie budziła wątpliwości i nie była przez strony kwestionowana. Powód odniósł szkodę w postaci doznania obrażeń ciała obejmujących: wieloodłamowe złamanie panewki stawu biodrowego z przemieszczeniem odłamów kostnych, złamanie przechodzące przez trzon kości kulszowej i trzon kości biodrowej oraz niedowład części strzałkowej nerwu kulszowego prawego.

Szkoda została spowodowana przez kierowcę ubezpieczonego w pozwanym zakładzie ubezpieczeń, który dnia 12.02.2008 r. kierując pojazdem mechanicznym w S. nie zachował należytej ostrożności w wyniku spowodował wypadek drogowy. Obejmował on zderzenie z samochodem jadącym z naprzeciwka, w którym kierowcą był powód. Pomiędzy czynem niedozwolonym kierowcy ubezpieczonego w pozwanym Zakładzie (...) a szkodą na osobie A. W. istniał adekwatny związek przyczynowy.

Szkoda, jakiej A. W. doznał w wypadku zalicza się do kategorii szkód na osobie. Szkoda na osobie może przyjąć postać szkody majątkowej (uszczerbek na zdrowiu i śmierć człowieka), jak i niemajątkowej (krzywda). W niniejszej sprawie mamy do czynienia z oboma w/w rodzajami szkody na osobie. Powód mógł domagać się z tego tytułu zarówno odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów leczenia, jak i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Roszczenie powoda w zakresie zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynika z art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. Zgodnie z treścią tych przepisów w przypadku uszkodzenia ciała, wywołaniu rozstroju zdrowia, całkowitej lub częściowej utraty zdolności do pracy zarobkowej, zwiększenia potrzeb lub zmniejszenia widoków powodzenia na przyszłość, Sąd może przyznać pokrzywdzonemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Krzywda w rozumieniu art. 445 § 1 kc obejmuje cierpienia zarówno fizyczne (ból i inne dolegliwości) jak i psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi) (por. wyrok SN z dnia 04.07.1969, I PR, OSNC 1970/4/71). Przyjmuje się, że funkcją zadośćuczynienia ma charakter kompensacyjny, a zatem ma ono wynagrodzić doznane przez poszkodowanego cierpienia fizyczne i psychiczne oraz utratę radości życia. Ma także ułatwić poszkodowanemu przewyciężenie ujemnych przeżyć. Reasumując zadośćuczynienie ma stanowić swego rodzaju ekwiwalent za poniesioną przez poszkodowanego szkodę niemajątkową (tak. A. S., Zadośćuczynienie za szkodę niemajątkową. Oficyna (...). B. 1999, s. 78).

Krzywda jakiej doznał A. W., mająca związek z doznaniem przez niego uszczerbkiem na zdrowiu jest niewątpliwa. Oczywiście ściśle udowodnienie rozmiaru szkody niemajątkowej nie jest możliwe. Zadośćuczynienie winno uwzględniać doznaną krzywdę poszkodowanego, na którą składają się cierpienia fizyczne w postaci bólu i innych dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, polegające na ujemnych odczuciach przeżywanych bądź w związku z cierpieniami fizycznymi, bądź w związku z następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, zwłaszcza trwałymi lub nieodwracalnymi (wyrok s.apel. w Katowicach z dnia 03.11.1994 r. III APr 43/94, OSA 1995/5/41).

Na okoliczność ustalenia skutków zdarzenia z dnia 12.02.2008r. dla zdrowia powoda Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłego z zakresu ortopedii A. S.. Z opinii tej wynika, że doznane obrażenia wiązały się ze znacznymi dolegliwościami bólowymi oraz niedogodnościami jakie powodowało leczenie. Powód przeszedł skomplikowaną operację oraz przez dłuższy okres czasu pozostawał w stanie unieruchomienia, następnie poruszał się z użyciem kul łokciowych. Postępujące zmiany zwyrodnieniowe spowodowały ponowne nasilenie dolegliwości bólowych w późniejszym okresie czasu. Powód odczuwa ból do dnia dzisiejszego, ból pojawia się w godzinach około południowych i narasta do wieczora, pojawia się również przy zmianie pogody. Zmusza to powoda do ciągłego przyjmowania leków przeciwbólowych. Powód odczuwa również uczucie drętwienia kończyn dolnych.

W ocenie Sądu nie ma wątpliwości co do tego, że powód mógł odczuwać i odczuwa nadal istotne cierpienia psychiczne. Związane one są z zaistniałą sytuacją stresową, pobytem w szpitalu oraz nagłą istotną zmianą sytuacji życiowej. Powód z osoby sprawnej i aktywnej zawodowo stał się rencistą niepracującym, osobą niepełnosprawną o znacznie ograniczonych możliwościach aktywności życiowej. Z pewnością stan ten powoduje u powoda znaczne cierpienia psychiczne i dyskomfort niemożliwy do usunięcia. Jak wynika z opinii biegłego powód nie powróci do stanu zdrowia sprzed wypadku. Zdarzenie spowodowało u niego trwałe uszczerbek na zdrowiu nie usuwalny nawet pomimo wdrożenia długotrwałego leczenia. Powoda czeka kolejny zabieg operacyjny wszczepienia protezy stawu biodrowego, co będzie wiązało się z kolejnymi niedogodnościami i bólem. Z kolei niedowład nerwu strzałkowego powoduje trwałe utykanie powoda i niepełną wydolność chodu.

Sąd w całości podzielił wnioski biegłego wyrażone w pisemnej opinii, która jest logiczna i rzeczowa. Przedmiotowa opinia została sporządzona przez specjalistę w swej dziedzinie, dysponującego niezbędną wiedzą fachową i długoletnim doświadczeniem zawodowym. Opinia biegłego nie była przez strony kwestionowana. Podkreślić należy, że wiąże ona w sposób jednoznaczny uszkodzenia ciała A. W., jego cierpienia tak fizyczne, jak i psychiczne z wypadkiem z dnia 12.02.2008 r.

Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia Sąd miał na uwadze, iż krzywda chociaż wynagradzana jest w sposób pieniężny, jest szkodą niemajątkową. Charakter takiej szkody decyduje o jej niewymierności. Chociaż pojęcie odpowiedniej sumy użyte w art. 445 § 1 k.c. ma charakter nieo określony, niemniej jednak w judykaturze wskazane są kryteria, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Sąd Najwyższy stoi na stanowisku, że określenie wysokości zadośćuczynienia powinno być dokonane z uwzględnieniem wszystkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, m.in. wieku poszkodowanego, czasu trwania oraz stopnia nasilenia jego cierpień fizycznych i psychicznych i to zarówno już doznanych, jak i tych, które zapewne wystąpią w przyszłości. Należy brać pod uwagę również długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia i konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym (por. wyrok SN z dnia 10.06.1999 r. II UKN 681/98, wyrok SN z dnia

28.09.2001r., III CKN 427/00, LEX nr 52766SN, por. także wyrok SN z dnia 03.02.2000r., I CKN 969/98, LEX nr 50824).

W ocenie Sądu żądana w niniejszym procesie przez powoda tytułem zadośćuczynienia kwota 20.000,00 zł nie jest wygórowana, nawet przy uwzględnieniu faktu uzyskania już przez niego z tego tylko tytułu bezpośrednio od ubezpieczyciela kwoty 48.000,00 zł oraz od sprawcy szkody kwoty 5.000,00. Łączne przyznanie powodowi kwoty 73.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną w wyniku wypadku krzywdę w kontekście zasadniczych następstw dla życia i zdrowia powoda które to następstwa powód będzie odczuwał do końca życia nie stanowi w ocenie Sądu dla powoda źródła wzbogacenia na przeżytym wypadku i nie obciąża pozwanego skutkami wypadku ponad przeciętną miarę. Zadośćuczynienie ma mieć charakter kompensacyjny, tym samym jego wysokość musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Oczywiście wysokość ta nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach (tak SN w wyroku z dnia 26.02.1962 r. IV CR 902/61, OSNCP 1963/5/107, 24.06.1965, I PR 203/65, OSPiKA 1966/92, 22.03.1978, IV CR 79/78, niepub., 04.07.2001, I CKN 837/00, niepub.), jednakże krzywda jakiej doznał powód w związku z wypadkiem, jej rozmiar i trwałość uzasadnia przyznanie zadośćuczynienia w żądanej pozwym kwocie.

W ocenie Sądu zadośćuczynienie przyznane na rzecz powoda spełnia wymogi należytej kompensaty szkody niemajątkowej, uwzględnia zarówno stopień doznanych przez powoda cierpień, konsekwencji w życiu codziennym, a także stopę życiową społeczeństwa, a jednocześnie stanowi ekonomicznie odczuwalną dla poszkodowanego wartość pozwalającą na rekompensatę jego ujemnych przeżyć, wynikłych z doznanej w wypadku szkody.

Poza zasądzeniem kwoty głównej należnej tytułem zadośćuczynienia Sąd orzekł również o roszczeniu odsetkowym należnym z tytułu opóźnienia pozwanego w spełnieniu świadczenia – zapłaty zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Sąd uwzględnił zatem roszczenie zgłoszone w pozwie dotyczące zasądzenia kwoty 399,60 zł tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w wypłacie kwoty 10.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia, która została wypłacona powodowi w dniu 23.12.2008 r. oraz zasądzenia kwoty 3.621,39 zł tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w wypłacie kwoty 22.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia, która została wypłacona powodowi w dniu 08.12.2009 r. Wskazać bowiem należy, iż powód zgłosił pozwanemu roszczenie o wypłatę zadośćuczynienia w kwocie 40.000,00 zł w dniu 4 czerwca 2008 r. a zatem, w myśl art. 817 kc zakład ubezpieczeń obowiązany był spełnić świadczenie w terminie dni 30 od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. W związku z tym, iż pozwany nie wywiązał się w terminie z ciążącego na nim obowiązku, dlatego też powód mógł żądać odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia liczonych od dnia 20.08.2008 r. do dnia wypłaty poszczególnych rat zadośćuczynienia.

Sąd uwzględnił również częściowo żądanie powoda o zasądzenie na jego rzecz odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów leczenia. Żądanie powyższe miało na celu rekompensatę powodowi szkody majątkowej jakiej doznał on wskutek wypadku. W wypadku uszkodzenia ciała i wywołaniu rozstroju zdrowia przepisy kodeksu cywilnego przewidują, iż naprawienie szkody obejmuje jednorazowe odszkodowanie na pokrycie wszelkich wynikłych z tego powodu kosztów (444 § 1 kc) oraz rentę dla wyrównania szkód o charakterze trwałym (444 § 2 kc).

Jak wynika z akt szkody oraz dokumentów przedstawionych przez powoda, w związku z wypadkiem poniósł on koszt zakupu lekarstw w kwocie 867,27 zł. w toku postępowania likwidacyjnego powodowi z tego tytułu została wypłacona kwota łączna 492,44 zł (450,44 zł 22.08.2008 r. i 42,00 zł 17.12.2009 r.). Mając powyższe na względzie powodowi z tego tytułu należy się dopłata w kwocie 374,83 zł i taką też kwotę Sąd zasądził o czym orzeczono jak w pkt I b wyroku.

W pozostałym zakresie roszczenie odszkodowawcze powoda opiewające na kwotę 1.172,09 zł nie zasługuje na uwzględnienie. Wskazać należy, iż roszczenie odszkodowawcze obejmowało żądanie zwrotu kosztów dojazdu powoda do placówek medycznych oraz kosztów pobytu jego i osób opiekujących się nim w czasie tych wyjazdów. Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy nie pozwoliła na uznanie zasadności tego roszczenia. Wskazać należy, iż wysokość roszczenia w tym zakresie nie została udowodniona, co więcej powód nie wskazał jakie konkretnie poniósł koszty związane z przedmiotowymi wyjazdami, ile było tych wyjazdów i z jakimi kosztami się

więzały. Powód nie przedłożył żadnych dowodów poniesienia kosztów poza oświadczeniami właścicieli pojazdów o przebyciu drogi i wskazaniu ilości przejechanych kilometrów. Dowody te w ocenie Sądu nie były wystarczające.

Należy w tym miejscu zauważyć, że kwestią, kto gromadzi w procesie materiał faktyczny i dowodowy, rządzi zasada kontrydiktoryjności. Zasada ta została uwydatniona w sposób wyrazisty nie pozostawiając żadnych wątpliwości co do konieczności zgłaszania dowodów przez strony i obowiązków sądu w zakresie inicjatywy dowodowej. Art. 232 k.p.c. stanowi, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Niczym nie usprawiedliwiona bezczynność strony w zakresie inicjatyw dowodowych przynieść może ujemny dla niej skutek związany ze stanem nieudowodnienia powoływanych faktów, bez możliwości wykazywania sądowi naruszenia art. 232 zd. 2 kpc.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo o odszkodowanie w zakresie przekraczającym kwotę 374,83 zł o czym orzeczono jak w pkt IV wyroku.

W niniejszej sprawie powód zgłosił również roszczenie o zasądzenie renty wyrównawczej. W myśl art. 444 § 2 kc jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki na przyszłość może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

Renta orzekana na podstawie art. 444§ 2 kc stanowi również naprawienie szkody majątkowej na osobie i polega na zrekomensowaniu strat materialnych. Wobec tego do ustalenia wysokości szkody w tym zakresie niezbędne jest porównanie obecnego stanu majątkowego osoby uprawnionej ze stanem jaki by istniał gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 11.05.1957 r., OSN 58/76). Punktem wyjścia będzie tu zawsze zbadanie poziomu uzyskiwanych dochodów i możliwości zarobkowych danej osoby w dacie wypadku, a następnie wyliczenie hipotetycznych zarobków na datę ustalania wysokości odszkodowania.

W niniejszej sprawie A. W. przed zaistnieniem zdarzenia osiągał dochód w wysokości 1.129,74 zł z tytułu świadczenia pracy w (...) Spółce komandytowej w S.. Na skutek utraty zdolności do pracy umowa o pracę została z nim rozwiązana. Powód otrzymuje rentę przyznaną z tytułu częściowej niezdolności do pracy decyzją ZUS. W dacie wszczęcia procesu otrzymywał on rentę w kwocie 814,93 zł (od dnia 01.03.2010 r.), obecnie zaś od dnia 01.03.2012 r. 883,77 zł.

W tej sytuacji strata majątkowa związana z obniżeniem dochodu uzyskiwanego przez powoda miesięcznie w okresie do dnia 01.03.2012 r. wynosiła 314,81 zł. Powodowi w tym zakresie należy się renta wyrównawcza obejmująca okres od miesiąca przypadającego po miesiącu rozwiązania z powodem umowy o pracę (od XI.2009 r.) za okres do dnia wytoczenia powództwa powodowi należy się – zgodnie z żądaniem pozwu renta wyrównawcza w kwocie po 314,81 zł miesięcznie, tj. łączna kwota 3.777,72 zł (obejmująca okres 12 miesięcy wyrównania dochodu) - i taka też kwota została powodowi przyznana o czym orzeczono jak w pkt I e wyroku. Kwota 314,81 zł miesięcznie tytułem renty wyrównawczej została zasądzona na rzecz powoda począwszy od miesiąca listopada 2010 r. (data wniesienia pozwu) – pkt III wyroku. Pomimo podwyższenia świadczenia rentowego otrzymywanego z ZUS od dnia 01.03.2012 r. do kwoty 838,77 zł Sąd nie zdecydował się na obniżenie należnego powodowi świadczenia z tytułu renty uzupełniającej. Należy bowiem mieć na względzie, że od daty zdarzenia upłynęły ponad 4 lata i w okresie tym z pewnością wzrosły wynagrodzenia, wzrostowi uległoby zatem również wynagrodzenie wypłacane powodowi gdyby nadal pozostawał w stosunku pracy. W tej sytuacji zasadne jest utrzymanie świadczenia rentowego należnego powodowi i przez niego żadanego w pozwie w kwocie pierwotnie wskazanej tj. 314,81 zł.

Odsetki od kwot zasądzonych zadośćuczynienia i odszkodowania zasądzone zostały zgodnie z żądaniem pozwu – tj. od kwot: zadośćuczynienia w kwocie 20.000,00 zł i odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów leczenia w kwocie 374,83 zł. w pozostałym zakresie pozew nie obejmował żądania odsetkowego (od kwot skapitalizowanych odsetek i skapitalizowanej renty wyrównawczej). Odsetki zostały zasądzone od daty wskazanej w pozwie – zgodnie z zasadą art. 817 kc o czym była już mowa wyżej.

Zasądzenie określonego świadczenia z tytułu odszkodowania i zadośćuczynienia nie wyłącza jednoczesnego ustalenia przez Sąd odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości z tego samego zdarzenia (tak Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z dnia 12 kwietnia 1970 r. (...) 34/69, OSNCP 1970/12/217). Mając powyższe na względzie Sąd przychylił się do żądania pozwu w zakresie ustalenia odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela względem powoda za skutki wypadku drogowego zaistniałego w dniu 12.02.2008 r. Takie rozstrzygnięcie sprzyjać będzie całościowemu unormowaniu stosunków pomiędzy poszkodowanym powodem a pozwanym jako podmiotem zastępczo odpowiedzialnym za szkodę mu wyrządzoną w wypadku drogowym, obejmować będzie również ewentualne przyszłe roszczenia powoda z tytułu następstw jeszcze nie ujawnionych, a mogących powstać w przyszłości właśnie na skutek przedmiotowego zdarzenia.

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak w pkt III wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł stosownie do treści art. 100 zd. 2 k.p.c. Powód domagał się w pozwie zasądzenia na swoją rzecz kwoty 33.268,77 zł, uzyskał natomiast kwotę 31.951,26 zł, co stanowi 96% żądania. W związku z tym uległ pozwanemu jedynie w niewielkiej części. Uzasadniało to obciążenie pozwanego całością kosztów poniesionych w procesie przez powoda.

SSR Anna Magdalena Taraszkiewicz